Mizah

Resmi Otomobillerden Kimler İstifade Ediyor:

– Makam arabası mı ?
– Zan etmem, içinde ne hizmetçi, ne de uşak var !

RAMİZ

FIKRALAR

Ne hacet!

Günlerden beri okuduğu 600 sayfalık romanı nihayet gece yarısı bitirdi. Kapayup bir kenara atarak uzun uzun esnedi ve :

— Güzel bir kiyap, dedi. Adem oğlunun ne aptal bir mahlûk olduğunu çok iyi anlatıyor.

Karısı burnunu büküp :

— Daha yeni mi öğrendin ? dedi. Biz kadınlar Adem oğullarının ne aptal mahlûklar olduklarını 600 sayfalık kitap okumadan biliriz.

Silâh mağazasında

Adam dükkândan içeri girmiş. bir tabanca almak istediğini söylemişti.

Tezgâhtar ona bir tabanca uzattı :

— Çok mükemmel tabancadır efendim. Tam altı defa patlar... diye medh etmeğe başlayınca, adam onun sözünü kesti:

— Altı defa patlayan tabancayı ne yapayım be? dedi. Benim altı tane değil, bir tane sevgilim var !...

Köyden indim şehire...

Hacıağa, köyüne döndükten sonra İstanbul seyahat intibalarını anlatıyordu :

— Aman garı, dedi. İstanbol ne cenabet bir yer ! Dört gice gözüme uyku girmedi.

Karısı :

— Neden ayol ? diye sordu.

— Neden olacak ! Oteldeki lamba zabaha ğadar yandı durdu.

— Niye kalkup söndürmedin, be mübarek ?

— Söndürmeğe çalışdım emme, üfledim, üfledim sönmedi. Şişenin içine gapatmışlar kör olasıyı... !

Beklenmeyen misafir

Bir adam ölmüş, öbür dünyayı boylamıştı. Ahrette hüviyetini sordular :

— Mehmed Ali kulunuz, diye cevap verdi.

Melâikeler şaşırdılar, deftere baktılar :

— Hayret ! dediler. Defterde isminiz var amma, biz sizi yirmi sene sonra bekliyorduk.

Kul boynunu büktü :

— Ne yaparsınız, efendim, dedi. Benim de daha yirmi sene dünyadan ayrılmak niyetim yoktu amma, doktor acele etti !

İlâç

Doktor Fahri Cana bir hasta geldi :

— Efendim, dedi. Midemden çok rahatsızım. Sancıdan kıvranıyorum.

Fahri Can, onu adam akıllı muayene etti ve sordu :

— Umumiyetle neler yersiniz?

Hasta cevap verdi :

— Fazla bir şey yemen efendim. Mesela, sabah kahvaltısında sarmusaklı tatar böreği, sucuklu pastırma, hindi dolması, arkasından kaymaklı ekmek kadayıfı yerim. Birde bunların üzerine işkembe çorbacağzı içtim mi ? kendimi doymuş ad ederim...

Fahrî Can telaşa düşmüş gibi:

— Aman efendim, dedi. Sonra gıdasızlıktan ne hale gelirsiniz? Durun ben size bir iştah ilacı yazayım da...

Hüsnü kuruntu

Büyük üstad Neyzen Tevfik bir eve misafirliğe gitmişti. Ev sahibi üstadı yemeğe alıkoydu. Biraz içtiler. Şuradan, buradan konuştular. Laf insanların, ahlâkından, huylarından açılmıştı. Evin genç bayanı kocasını telmih ederek :

— Aman, dedi. Bana erkekleri medh etmeyiniz. Onların güzelleri çok kendini beğenmiş oluyor...

Sonra Neyzene döndü, sordu :

— Öyle değil mi ?

Neyzen gülünsedi, rakısından bir yudum aldı, cevap verdi :

— Zan etmem hanım efendi. Mesela ben öyle değilimdir...

Mübalâğa

Adanalı ile iranlı münakaşaya tutuşmuşlardı. Adanalı :

— Bizde portakalların en iyisi en büyüğü yetişir, dedi.

İranlı güldü :

— Zannetmen, dedi. Bizdekiler o kadar büyüktür ki, kafam kadar büyük portakallar vardır.

Adanalı cevap verdi :

— Bizde de o büyüklükte portakal vardır amma, kabuğu o kadar kalın değildir ...!

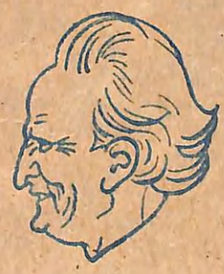

Mukayese

Naci Kalmuk'un açtığı resim sergisindeydi. Büyük ressamlardan, onların resim kudretlerinden bahs ediliyordu.

Elif Naci :

— Ben, dedi. Tanıdığım ressamların arasında en çok Çaili İbrahime hayranımdır. Mesela gülen bir çehreye bir fırça attı mı onu hemen ağlayan bir yüz haline getiriveriyor.

Elif Naciyi dinleyenlerden biri istihfafla dudaklarını büktü:

— Amman efendim, dedi. Buda bir şey mi? Sen gel de bizim hanımı gör. Değil öyle gülümseyeni, fırçayı attı mı kahkahadan kırılanı bile katılta katılta ağlatıyor!

Söz

Bizim meşhur Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu söz söylemek merakındadır.

Geçenlerde gelen Fransız mektep gemisinde kokteyl partiden sonra adam akıllı coştu Fransız gençlerine: « Hoş geldiniz ! » demek maksadıyla söz aldı, Fransızca uzun, uzun konuşmağa başladı. Heyecandan bağırıyor, masayı yumrukluyordu. Nihayet sözlerini bitirebildi. kan ter içinde çıktığı iskemleden aşağı indi. Yanına sokulan Fransızca bilmeyen bir gazeteci arkadaş :

— Bravo! dedi. Çok iyi konuştun.

O, mahzun bir tavurla başını salladı :

— Neye yarar azizim, dedi İki saat çene çaldığım halde, eminim ki, dinleyenler sözlerimi zerre kadar anlamadılar.

Genç arkadaş şaşırdı :

— Aman üstad, dedi. Bunu nerden anladın ?

Nizamettin Nazif bol kahkalarından birini savurdu:

— Nerden olacak, dedi, söylediklerimden ben bile bir şey anlamadım da ondan!

Hacıağalar Albümü

Üçüncü defa basıldı ve satışa Çıktı

Taşra bayilerimizden sipariş edenlerin 255 numaralı posta kutumuza bir kartla acele bildirmelerini rica ederiz

SAYI: 27 CİLT 2 Fiatı 15 kuruştur 10 OCAK 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Kabahat bizde!

Bektaşi babası, sofu ve zengin bir adamın evine misafir gitmiş. Malûm : Erenler, on paraya mühtaç. Maksadı : gününü gün etmek, karnını doyurmak ve ertesi gün için de bir: « Allah Kerim ! » demek. Fakat dalkavukluk kolay şey değil ki... Külâh sallaycak, koltuğuna sığındığın adamın huyuna, husuna göre hareket edecek; yani muhite uyacaksın. Baba erenler bunun pek yabancısı değil. Adam sofu degil mi ? Muezzin daha minarede öğle namazı için : « Allah ! » dedimi ? onda namaz gönüllüsüymiş gibi tedirgin bir hâl var. Tabii ev sahibi de hemen :

— Buyurun namaza !

yı basıyor.

Öğle, ikindi, akşam namazları kılınmış. Sıra yatsıya gelince ev sahibi dikkat etmiş :

— Yahu, demiş. Sen namazları galiba abdestsiz kılıyorsun?!

Baba erenler, hiç fütursuz cevap vermiş :

— Aman efendim, demiş. Buyurun namaza diyorsunuz, kılıyoruz. Şayet : « Abdest alın ! » deseydiniz, onu da yapardık !

Hükûmet şekeri ucuzlatmak için karar verdi. Bir sabah gözlerimizi actık ki, bir tebliği resmî: «Perakende fıyatı tesbit edilmek için şeker satışı dört gün yasak edilmiştir» diyor.

Bre aman ! Bu memleketteki halkın ekserisi şeker ihtiyacını gidermek için, her gün azamî yüz gram şeker alabilmek zorundadır ve bu : kazandığı paranın tabii bir neticesidir.

Hiç olmazsa, şeker satışını yasak etmezden evvel, bundan halk haberdar edilseydi de, o da borç harç başının çaresine baksaydı, olmaz mıydı ?

Belki, bu sözümüze :

—Bak, doğru. Fakat keşke bunu daha evvel alâkalılara bildirseydin !

Diyecekler bulunacaktır. Yani, bu işte de kabahat bizim sırtımıza yüklenecektir.

Mizahçı

Demokratlar Kongresi münasebetiyle kulaklar kirişte :

— Onlar bizim sözlerimizi dinlemediler amma, biz onları dinliyoruz !

Ucuzluk Başladı

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

« Her güzelin bir huyu var ! » derler. Halbuki, bu söz çok eskimiş, çok bayatlamış; adeta otomobilin yanında kağnı, motosikletin yanında yaya haline gelmiş. Şimdi her güzelin bir huyu değil, binbir huyu var.

Misal isteresniz size Recep Peker kabinesini gösterebilirim. Devrimiz bir medeniyet, bir ilerleme, bir eskiden, alışkanlıktan, tiryakilikten kurtulma devri. Öyle eski zaman kabinelerinin kullandıkları usûlü, onların takib ettikleri yolu, onların baş vurdukları çareleri nazarı itibara almak, ayni tedbirleri tatbik etmeye kalkmak köhneliğin, geriliğin bir ifadesi değilde nedir? Böyle füze devrinde, uçankale devrinde, koca koca mamureleri bir an içinde hâk ile yeksan eden bir atom devrinde hasta, zayıf, parasız, ömrünü hiç uğruna sakatlamış bir cemiyetin nabzını eline alıpta, ona klasik çareler bulunacak değil a! En modernini, en tesirlisini, en akla gelmeyenini ele alamalı; cesaretle, sürat'la, göz kırpmadan tatbik mevkiine koymalı.

Geçim şartları malûm: maaşına zam yapılan, tazminat alması kararlaştırılan,hatta bunların haricinde açıktan iş yapan, kara borsada takınağı olan her kes pahalılıktan şikayetçi. Hükümet vakıa :

— Pahalılık yoktur !

diye barbar bağırıyor amma, bir taraftan satış hakkı kendi elinde olan maddeleri ucuzlatmağa, öte taraftan da vergiler yüzünden

— Dad bir feryat iki !

diye tapuda kayıtlı evlerini, apartmanlarını nerede ise inkâr haline gelecek olan mülk sahiblerini memnun etmek için, yani — kendi tabirile — onların iştirâ kabiliyetlerini çoğaltmak maksadı ile dükkan ve mesken kiralarını arttırmağa çabalıyor.

Şimdi bana :

— Oh! diyeceksiniz. Bak ne güzel. Böyle hükümete can burban. Yaşasın, varolsun, Allah kıyamete kadar başımızdan eksik etmesin !

Doğru. Varolsun, berhudar olsun! Yalnız benim anlatmak istediğim, onun pek ileri, şimdiye kadar alışmış olduğumuz hükümetlerden pek başka, pek modern, pek nazarı dikakati calib oluşudur.

Tilki ile karga hikâyesi :

Tilki — Hâlâ düşürmedi. Galiba Lafonten'in hikâyesini o da biliyor !

Mesela, siz hükümet başında olsanız, hayat pahalılığı hakkında ne düşünür ve nasıl bir karar alırsınız? Sizden evvelki hükümetler zamanında her türlü yiyecek ve giyecek fiyatları artmış olsa, sizde bunların fiyatını alınabilecek bir dereceye getirmek isteseniz işe nereden başlarsınız ?

İlk olarak fiyatı otuza çıkan ekmekten, kilosu (550)yi bulan Urfa yağından, bir çifti kırk beş ten aşağı alınamayan kunduradan,bir metresi (18)den aşağı ele geçemeyen elbiselik kumaştan, yaftası (250) kuruştan aşağısını göstermeyen ve bu gidişle göstermesi ihtimali bulunmıyan etten değil mi?

İşte, Recep Peker hükümetinin bütün hususiyeti burada. O, pahalılık zehrine öyle bir panzehir buluyorki, şimdiye kadar dünya yüzüne gelmiş olan hiç bir hükümet bunun bir eşini, menendini değil tatbik etmek, hatırına bile getirmemiştir: rakı fiatlarını ucuzlatıyor.

Buna sebep olarak Tekel Bakanının söylediği laf şu: «bazı vatandaşlar pahalı olduğu için rakı alamıyorlar, onun yerine renkli ispirto içiyorlar da ondan fiatleri indiyoruz.»

Yeşil-aycılar istedikleri kadar :

— Rakı, cinayetlerin, fuhşun, cinnetin, vakitsiz ölümlerin tek sebebidir !

diye bağıra dursunlar.

Rakının içtimaî hayatımızın red olunmaz, ondan ayrılamaz büyük bir gıda maddesi olduğunu Tekel Bakanımızdan daha iyimi bilirler ? Her halde, hükümette bu fikre inanmış olacakki: ilk ucuzlattığı maddelerin başına rakıyı almış bulunuyor.

Peh, peh, peh! Gene yaşadık. İster misiniz bundan sonra gelecek hükümetler, mesela: «insanlar, bıçak ve tabanca ile öldürülürken çok istirab çekiyorlar, katil olacaklara bomba dağıtalım!» diye bir karar alsınlar... Değil mi? Bu ilerleme devrinde insanî fikirlere sırt çeviremeyiz ya !

AYIN DESTANI

Demokrat Kurultayı

Demokrat Partinin ilk kurultayı
Toplanmiş olmakla bahtımız yârdır
Var olsun fırkanın cümle adayı,
Sağ olsun Başkanı, Celâl Bayardır.

★

Bilmiyen var mıdır Celâl Bayarı ?
Kumlar sayısınca sever, sayarı...
Yekpâre altındır, tamam ayarı ;
Bir Başkan hâline gelmiş vakardır.

★

Âlimler âlimi Köprülüzade
Siyaset fenninde hârikul'âde;
Zekâsı boyundan kat kat ziyade,
Milletler arası bir itibardır.

★

Birleşir ilimle mantık lâfında,
Ne yapsan o kitap durmaz rafında ;
Kim der ki yâr gibi agyar safında
Adnan Menderesi sevmiyen vardır?

★

Yorulmaz bir yiğit Refik Koraltan,
Odur her kelâma heyecan katan;
Söz alır sıraya vurup da tan... tan!
Sesinin perdesi bando kadardır.

★

Severim babacan Emin Sazağı,
Yakına bakmadan seçer uzağı,
Kar demez, kış demez, sürer kızağı,
Altmış, sularında bir ilkbahardır.

★

Yalnız İstanbul mu tanır o eri ?
Top yekûn severler Kenan Öneri.
Her zaman tornaheyt, hergün ileri !
Dur, otur, bilmiyen bir bahtiyardır.

★

Muğlanın bülbülü Necati Erdem
Gül gibi aranır mecliste herdem ;
Sohbeti pilâvım, sükûtu zerdem,
Reftarı ne olsa, tûti-güftardır.

★

Adına bakıp da tek tük alıcı,
Oyuncak sanmasın Tahtakılıcı ;
Koparıp kesici, oyup dalıcı,
O ya Samsâmedir, ya Zülfikardır.

★

Diyor görenlerin onda dokuzu,
Hasan Polatkanı, Ahmet Oğuzu,
Aşmıştır iki genç henüz otuzu;
Bu yaşta bu başlar bir iftihardır.

★

Hangi Demokratı alsam elime
Geliyor dilime hoş bir kelime ;
Kızmasın kalanlar benim Deli'me :
Sütûnu bolsa da zamânı dardır !

Deli Ozan

Kira zamına karar verilirken :

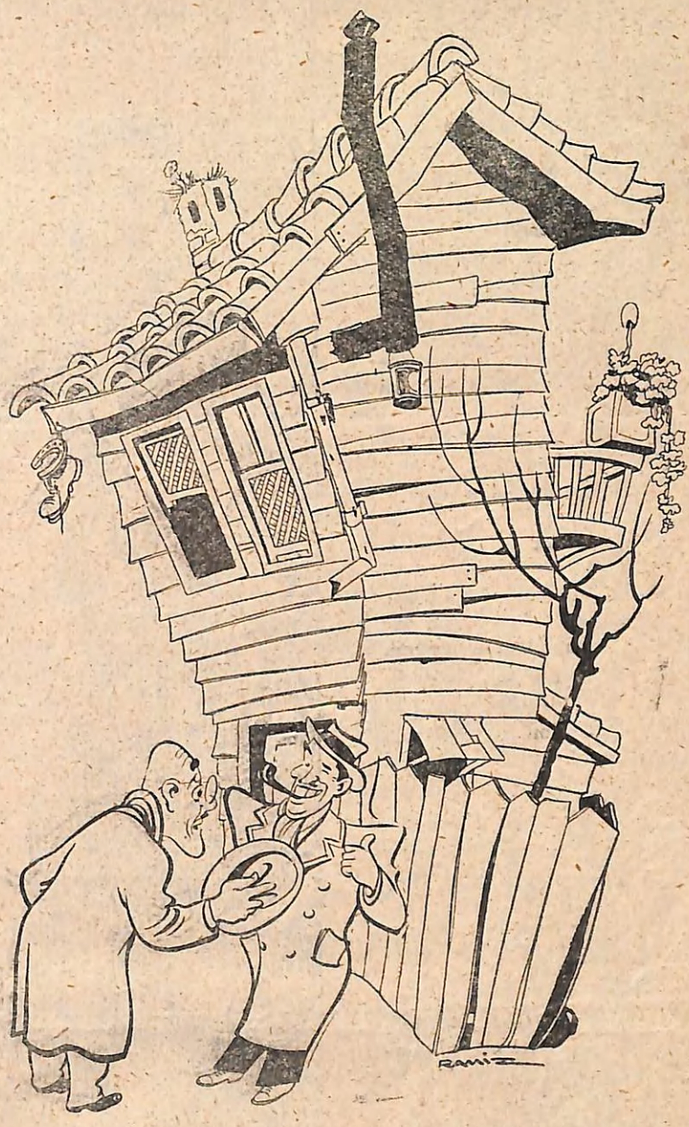

— Dün devlethane için üç bin lira hava parası istiyordunuz; bugün üç bin altıyüz lira istiyorsunuz...

— Ne yapalım, Hükümet yüzde yirmi zama izin veriyor !

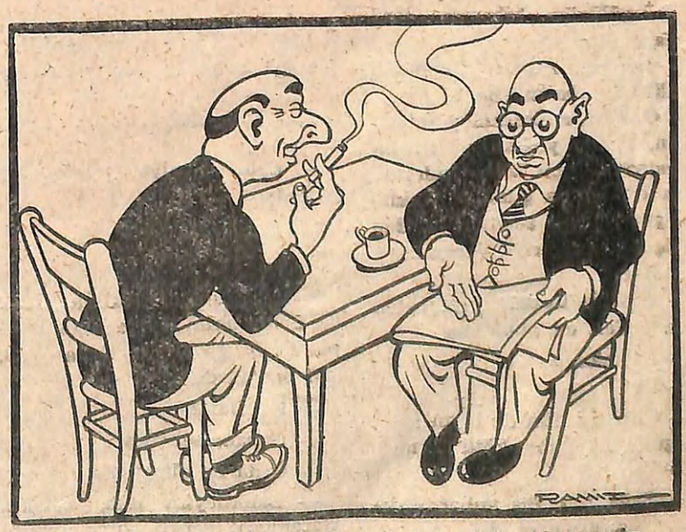

— Demokratlar kongrelerini niçin sinemada yaptılar ?

— Filim gibi demokrasi de bize Amerikadan geldiği için !

Pulatika !

o

Yazan:
Ercümend Ekrem Talu

o

[İstanbulun resmî dairelerinden birinde. Kalemler çoktan paydos olmuş... Akşam karanlığı boş odalara, uçsuz bucaksız koridorlara çökmüş. Her tarafta in, cin top oyniyor. Gece nöbetine kalan iki hademe : Divrikli Memet ve İrbaham (İbrahim) ortalığı süpürmüş, kâğıt sepetlerini boşaltmış, son bir yoklama yapıp dinlenmeğe hazırlanıyorlar.]

— Ülen, Memet !

— Ne vâ ?

— Garolüferi yohladın mı ?

— Yohladım. Gazanı neyi garolüfercü sogündürmüş, getmiş. Ellâlem ginem gayfeye gettü.

— Sen nidiyon orda ?

— Mangala tencire godum... yimek püşüriyom.

— Ne yimee ?

— Fasille.

—Dime ! Ülen, luküs yimeen sırası mı ?

— Niye ? Fasille luküs olu mu ?

— Eğerleyim içersine soğan gattunsa olu.

— Kim diy ?

— Başbahan. Gazevetecilere geçen demeç virürkene eyle dedi. Fasilleye soğan gattuğun gibi luküs oluyomuş.

— Oluvisin. Bi gez de luküs yimek yiyelüm. Oldu olucak, bi de zalata yaparum...

— Zalata mı didin ?

— He !

— Ülen, lordları çatlatacagın bu avşam sen !

— Lordlar deduğun de kim imiş ?

— İngülüzün kibarına lord deyiler ; örğen.

— Benüm zalata yimemden ingülüzün kibarına ne ?

— Onların melmekinde zalata, soğan, fasille yoğumuş. Bizüm mugayyit Hüsam Efendi yoh mu, hana ? Allahun gununü simidilen gun ider... senden benden ödünç alu da geriye vermez...

— Hee ?

— İngülüz lordarı, yiyecekten yana ondan da gubatmış.

— İrbahâm !

— Di !

— Gubat dedün de biyol aklıma gelüvidi. Gubat kötü lâf mı ?

— Yoo !

— Sağa : « Pis gubat » disem, bağa gızan mı ?

— « Mülâsebetsiz gonuşma ! Pis gubat sensin! » dirim, geçerim ötyana.

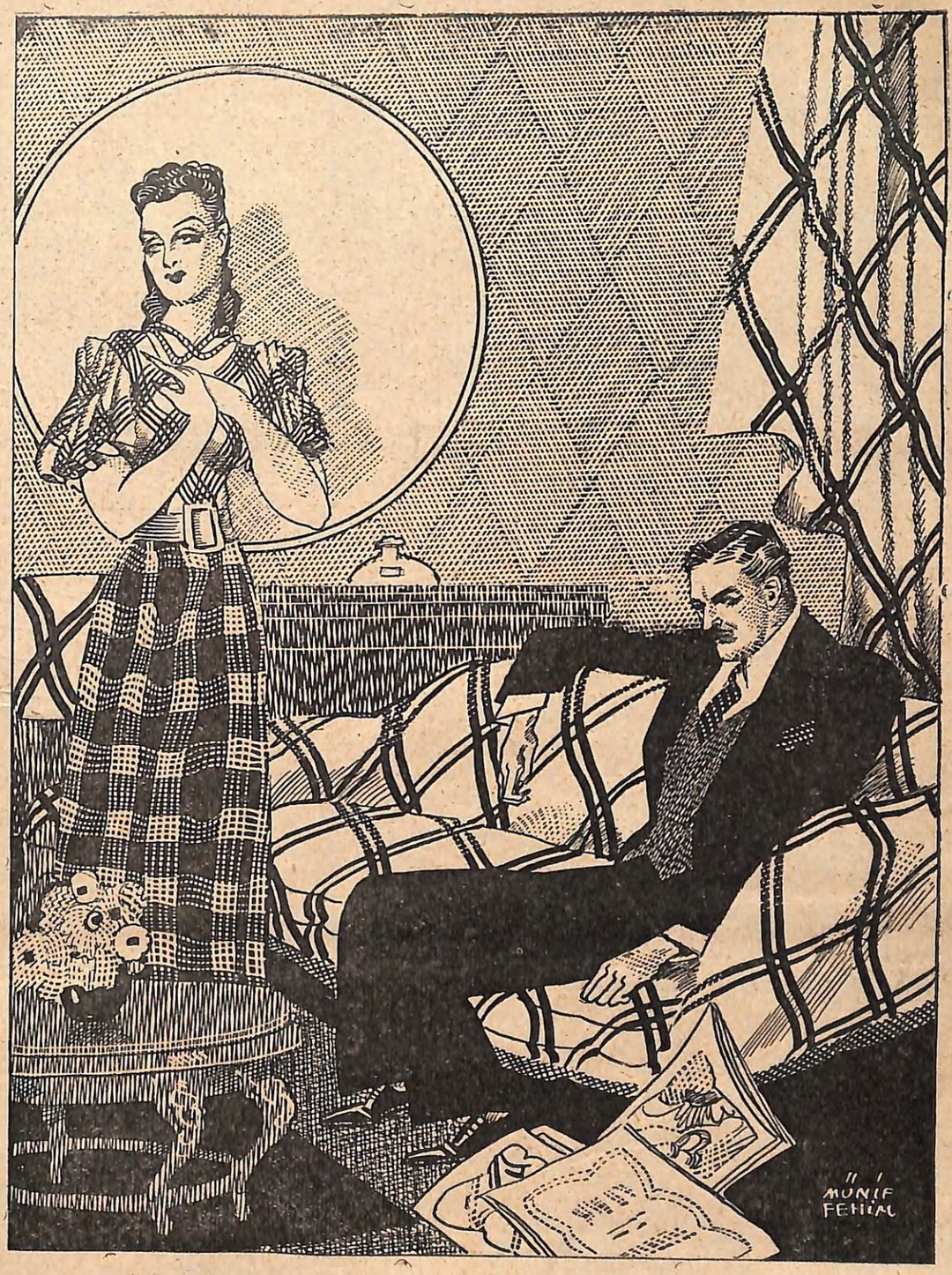

Kadın — Öyle zevk sahibi bir kadın, yüzelli liralık levanta sürünmüş, çok mudur ?
Erkek — Böyle bir hediyeyi kendisine gönderen erkek de bir gün sürünse azdır.

— Eyle ise, niye öykelendiler o ğadana ?

— Kimler ?

— Domorğatlar...

— Onlarınkisi pulatika ciflesü. Senin aklın irmez. Hem, Başbakan bi gayrı lâf daha ettü, asıl oğa ğızdulâ.

— Ne didi ?

— Garamusal didi.

— O da ne dimek ?

— Sankileyim ıfah, tefek... Garamusal sepeti gibi giymetsüzsüğüz dimee getüdü hana ?

— İrbaham !

— Di !

— Pulatika dedüğün acayıp şey vesselâm. Benim gafam irmiyor. Sede bi şey ağniyorum.

— Ne, ülen ?

— Halkçısı söylüyor... Dormoğıratı söyliyor. Bi sürü yarenlik ediyorlar... Heç! Bahalılık genem de ortalığı gasıp gavuriyor. Beyle giderse, İngülüz lordlarından farkımız galmiyaeah.

— Haniya o günler !

— Ne didin ?

— Ne dedügümü ben biliyom. Hedi, gel, fasillenin dibi tutacak. Gohusu burnuma geliy...

[Mehmet gider].

Bizden

Timarhaneye yeni müdür tayin edilmişti. Kendisinden evvelki müdürünün delilerle başa çıkamayarak ayrıldığını biliyordu. Bunun için, hastaları bir gözden geçirmek istedi. Hepsini birer birer teftişe çıktı.

Delilerden biri, müdürü karşısında sırıtarak elini sıktı :

— Merak etmeyin, müdür bey, dedi. Siz bizden, biz de sizden memnun kalacağız.

Müdür :

— Neden ? diye sordu.

— Siz de bize benziyorsunuz da ondan !

Karda kaymak:

— Hani düşene kimse bakmaz diyorlardı!

14 Ocak'ta Pangaltı, İnci Sinemasında büyük san'atkâr Rahmi bey adına ilk konserlerini verecek olan İstanbul Konservatuari İcra Hey'etine dahil (Ses-Saz) San'atkârları

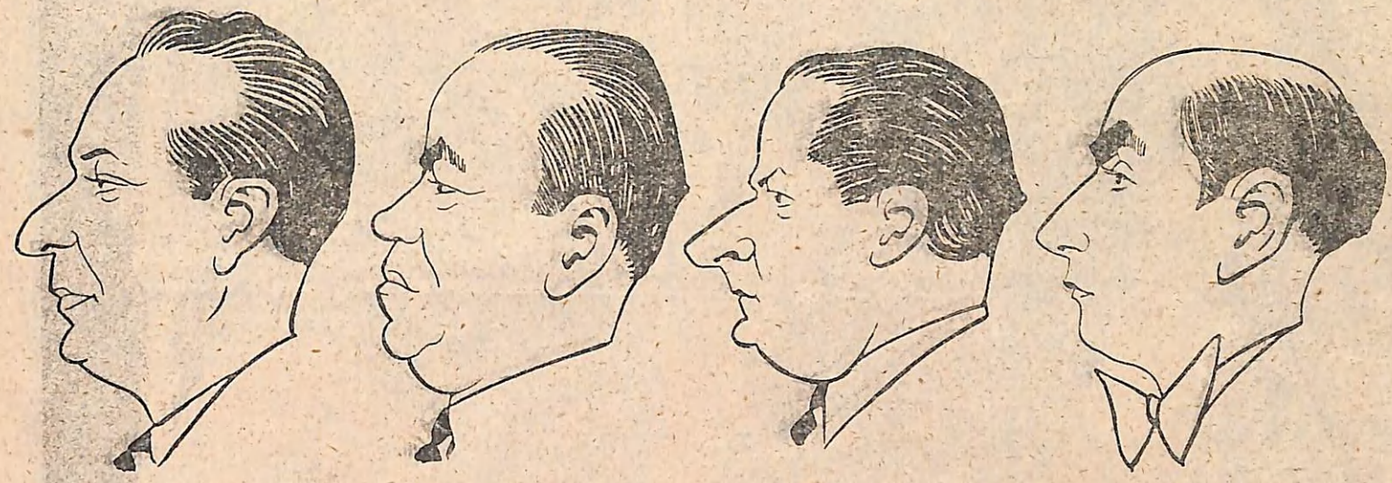

Neyzen: **Burhaneddin Ökte**

Santuri: **Hüsnü Tüzüner**

Udi: **Vecdi Seyhun**

Kemani: **Emin Ongan**

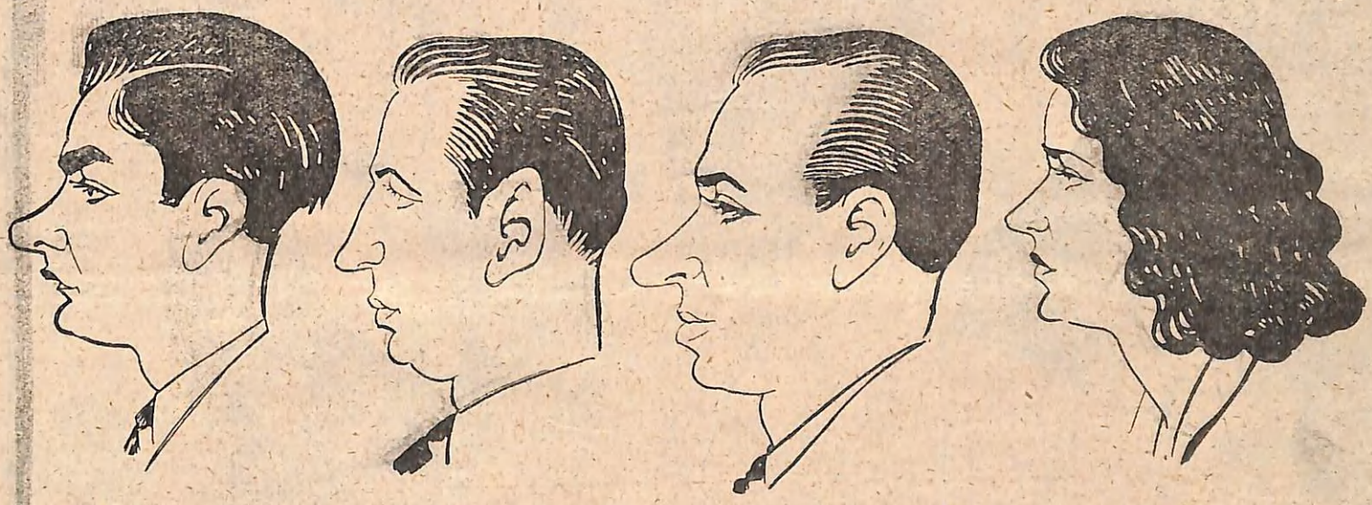

Tanburi: **Ercüment Batanay**

Kanuni: **Fikret Kutluğ**

Ses: **Ekrem Kongar**

Ses: **Leziz Ökte**

Komşunun karısı

Komşusuna yolda rastladı :

— Sana bir ricam var, birader, dedi. Bu mahalleden ya sen çık, ya ben çıkayım. Karın bizimkinin ahlâkını bozuyor.

— Neden ?

— Neden olacak ! Karım her gün senin karınla konuştukça, akşam bana kafa tutuyor : « Ben daha zekiyim, daha güzelim, daha meharetliyim » diye şımarıyor, istemediğini bırakmayor...

Cennet yolcusu

Acele ile istasyona koştu, gişeye yaklaştı :

— Çabuk bana bir bilet verin, dedi.

Memur :

— Nereye ? diye sordu.

— Ehemiyeti yok, canım, neresi olursa olur : Karımdan kaçıyorum !

Büyük bir iktisadî teşekkül körlendi :

Yolcu — Yahu, Yerli Mallar Pazarları kapandı, hâlâ ne istiyorsun ?

Fişçi — Bu sefer sahiden dileniyorum !

Emir kulu

Karlı bir günde, Taksimde saatın dibinde bir adam duruyordu. O civarda nöbet bekleyen bir polisin dikkatını celb etti. Adam, karın ve şiddetli rüzgârın altında yarım saattır bekliyordu. Aradan bir yarım saat daha geçti. Bir saat oldu. Polis nöbetini değiştirmek üzere idi. Adama yaklaştı :

— Affedersiniz, dedi. Burada iki saattır ne bekliyorsunuz ?

Adam sıkılgan bir tavırla :

— Şey... efendim..., emrederseniz giderim, diye kekeledi: Polis :

— Peki, şimdiye kadar niye gitmediniz ? diye sordu.

Adam, mahcup bir gülümseyişle cevap verdi :

— Karım burada beklememi emretti ve ben ancak emirle hareket edelilirim de !

Çömezin Röportajları:

27

Kendine Meslek Seçiyor...

Çizen: RAMİZ

Âşık olamam: Aktörlük bilmediğim için rol yapamam!

Musikişinas olamam: Arabasına binip herkesin türküsünü çalamam!

Kaptan olamam: Döviz kaçakçılığına vasıta olamam!

Ressam olamam: Göz boyamasını hiç sevmem!

Doktor olamam: Hastaların soyulmasına tahammül edemem!

Esnaf olamam: Yalan söylemesini beceremem!

Pehlivan olamam: Tramvaya binmediğim için idmanım yok!

Gazeteci olamam: Ağzı kapalı gezemem!

Partici olamam: Oura olmaza parmak kaldıramam!

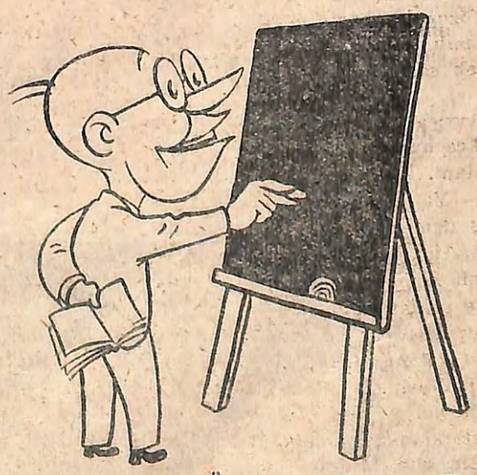

Öğretmen olamam: Terimlere göre konuşamam!

Hikâye

Ameliyattan Sonra

Yazan: ÇALÇENE

Muhtar; gelişmiş, yetişmiş akıllı bir delikanlı olmuştu. Zengin ailesi, onun bir dediğini iki yapmamışlar :

— Hoppala paşam !

Halinde büyütmüşlerdı. Dadılar, tayalar, süt nineler elinde şımarmasına müsaade etmişlerdi.

Muhtar, bu her dediğine :

— Eyvallah !

cı muhitte oldukça iyi bir terbiye aldı, tahsilini yaptı. Üniversiteyi ilk bitirdiği günde aynaya şöyle bir göz atmak luzûmunu hisseti. Çünkü sevdiği, kendisi için hayatını bile fedadan çekinmeyeceği kız, ona metelik vermiyor; hatta onu gördüğü yerlerde başını çeviriyordu. Bu, ne demekti? fakat Muhtar o gün aynaya göz attığı zaman kusurunu anladı ve :

— Aman Allah !

diye bağırmaktan kendini alamadı. Hakikaten aman Allah ta, aman Allah tı !

O ne gözlerdi yarabbi ? Biri şimale bakarken öbürü cenubu görüyor; biri sağ kulak tarafına bakarkan, öteki sol kulağın memesine doğru kayıyordu.

İçinden :

— Eyvah ! dedi. Demek, ben bu halde olduğumu bilmiyordum ha! demek sevgilim bu yüzden bana iltifat etmiyor, yüzüme bakmıyor, benimle konuşmak istemiyor.

Halbuki, haddi zatında yakışıklı bir adamdı. Geniş omuzları, uzun bir boyu, değme erkekte bulunmayan kıvırcık ve çok siyah saçları, tatlı bir sesi vardı.

Ayrıca yüzünün hatları da oldukça muntazamdı.

Hani, gözlerini görmeseniz :

— Yaradan özenmişte yaratmış demekte tereddüt etmezdiniz. Aile yuvasında kolay kazanılan hizmetçi, halayık, mürebbiye aşklarından cesaret alarak üniversitedeki bu arkadaşına abayı yakmış, fakat sonu istediği gibi olmamıştı. Lezize, onu gördüğü her yerden kaçıyor onunla adeta karşılaşmamak istiyordu.

Bir gün Muhtar, onu köprü üzerinde yakaladı. Büyük bir cür'etle yanına yaklaştı, sesi titriyerek :

— Lezize, dedi. Benden kaçmanın sebebini biliyorum, gözlerim !...

Kız, birdenbire bozuldu, hislerini açığa vurmuş olmanın istirabile üzüldü; ık, mık etti, sonunda :

— Doğru söyliyorsun Muhtar bey, dedi. Fakat ben ne yapabilirim ? Gerek annem, gerek babam yüz, bilhassa göz güzelliğine dehşetli ehemmiyet verirler. Sizin ahlakınızın çok iyi olduğunu bilirim, Fakat, bu kâfi değilki... Evela kendinizi anneme, babama beğendirmeniz lâzım. Ondan sonrası kolay ?

Bu sözler üzerine Muhtar, gayet samimi bir tavurla Lezizenin elini sıktı:

— Yakında, dedi, annenizin ve babanızın hoşuna gidecek iki göz sahibi olacak ve sizinle evlenmek istediğimi söyleyeceğim.

Lezizeden ayrıldıktan sonra hususi hastahanelerden birine baş vurdu. Ve oranın en meşhur göz doktoruna muayene oldu. Kendisine konulan teşhis şuydu: Isitrabizm. Bunun kat'i tedavisi ameliyattı. Şayet yaptırırsa gözleri herkes gibi bir noktaya bakacak, şaşılığı kalmıyacaktı.

Annesinden, babasından bir miktar para daha istedi, aşkı uğruna bu ameliyata razı oldu.

∴

Ameliyat olduğunun bu ikinci günüydü. Daha sekiz gün gözlerini açmıyacaklardı. İki kalın bez onları örtüyor ve Muhtarın sırt üstü yatması için önüne gelen herkes bir şey söylüyordu.

Fakat hayat tuhaf değilmi ? Burada Muhtar, eyi bir insana tesadüf etmişti. Bir melek kadar saf, onun kadar temiz, onun kadar asil ruhlu bir insan. Bu: hasta bakıcı idi.

Gözleri bezlerle örtülü Muhtarın yanından bir an ayrılmıyor. Ona ahenkli sesile günlük gazeteleri okuyor, tatlı tatlı konuşuyor, hikâyeler anlatıyor, kimsesizliğin, yalnızlığın,fakirliğin, biçarelığın istırablarını anlatıyordu.

Bu cana yakın ses, bu eyi ruh sahibi hasta bakıcı her saniye Muhtarın ruhunu biraz daha sarıyor, bu tatlı sesin sahibine biraz daha derinden bağlanıyor.

— Fakir amma, asil bir ruhu var !

diye; düşünüyor, hakiki aşkın ne olması lâzım geldiği hakkında tefelsüfe dalıyor, yasadığı ömrün, sevdiği kızın bu hasta bakıcı yanında on para bile etmiyeceği kanaatine varıyordu.

∴

Doktorlar o gün gözlerindeki bezleri kaldırdılar. Muhtar, o gün, günlerdenberi mahrum kaldığı ışığa, eşyaya bakmak imkânını kazandı. Şaşkındı. Her şey bu kadar güzelmi idi ?

Birden içeri Lezize girdi :

— Seri, seni görmek!!

Muhtar, elile onu itti. Kafasının içinde, altındaki oturağı alan tatlı sesli, hayât hakkında fikir sahibi ve asil ruhlu hasta bakıcı vardı. Kararını vermişti: onunla evlenecekti.

Lezizeye:

— Aramızdaki her şey bitmiştir !

diyebildi ve başını öte tarafa çevirdi.

Birden odada bir kahkaha çınladı : bu ses yabancı değildi. Bu ses, on gündenberi, Muhtara teselli veren, ona hizmet eden, Muhtarın kendisini karı olarak almağı kararlastırdığı hasta bakıcının sesi idi. Muhtar, başını çevirdi : sim siyah bir arab yüzüyle, belinden aşağısı semerli bir arab vücudu ile karşılaştı. O insanı en içinden saran bir sesle soruyordu :

— Muhtar bey, bir emriniz var mı ?

Kadın — Haydi yavrum, salta durmayı öğren, yoksa bu zamanda aç kalırsın !

Kadınlar Albümü

Bir daha yapılmasına imkân olmayacak kadar nefis, kadın resim ve karikatürlerile baştan başa dolu bir sanat eseri olan bu güzel albüm kütüphanelerin ve salonların neş'e mevzuudur. Elimizde pek az miktarda kalmıştır.

Fiatı 150 kuruştur

Sipariş edenlere gönderilir.

Kongrede

Kongre gece yarısına kadar devam etmişti, daha da edeceğe benziyordu. Çünkü başkan, bir kere ağzı açıldı mı, en aşağı iki saat komuşmak adeti olan birisine söz vermişti.

Salondakilerden biri, vaktin sabaha yaklaştığını haber vermek için horoz gibi öttü.

Başkan, saatına baktı ve :

— Hayret ! dedi. Saat henüz onikı amma, benim saatim geri kalmış olacak. Her halde sabah yaklaştı. Çünkü hayvanların sevki tabiisi hiç şaşmaz. Oturumu tatil ediyorum...

Basü badelmevt

Meşahir biri ölmüştü. Kabri başında dostlarından biri uzun bir nutka başladı. Merhumun meziyetlerinden, faziletlerinden bahs ediyor, anlattıkça anlatıyordu.

Duayı okumağa hazırlanmış olan imam sabırsızlanmağa ve kendi kendine söylenmeğe başladı. Yanındakilerden biri :

— Ne o, hocam, dedi. Merhumun faziletlerine inanmıyor musun ?

İman cevap verdi :

— İnanıyorum amma, oğlum, ben ayni zamanda basü badelmevte de inanırım. Nutuk bir az daha devam ederse korkarım ki merhum yeniden canlanacak...

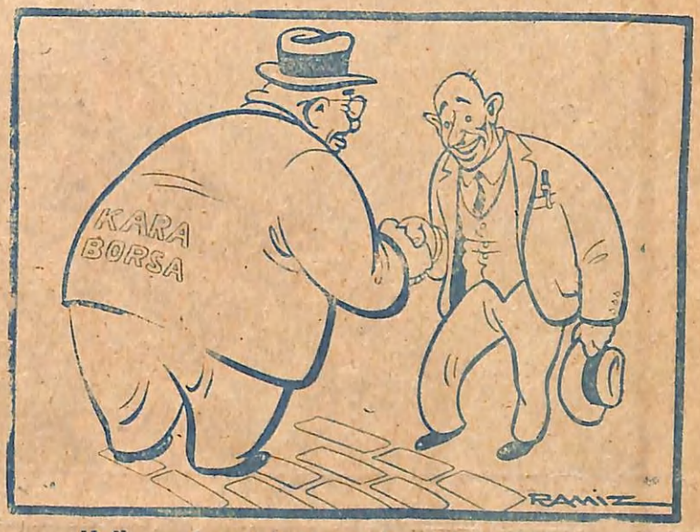

Halk — Aman bayım, biz sizi bir daha görmeyeceğiz zan ediyorduk...

Mahut — Sizde bu teşkilât, bende de bu yüzsüzlük varken, daha uzun zaman birbirimizden ayrılamayız !

TOMBUL TEYZE ALBÜMÜ No. 4

Tombul Teyze'nin beynelmilel şöhretini temin eden en güzel karikatürlerinden müteşekkil bu albüm bitmek üzeredir. İçi, dışı renkli olan bu nefis eser 50 kuruştur.

Hakikat karşısında

Avukat İrfan Emin bir aile toplantısındaydı. Çocukluk arkadaşlarından biri zamane insalarının, yeni yetişen gençlerin hiç kadirşinas olmadıklarından bahs ediyor :

— Nerde o eski terbiye, o insaf, o arkadaşa yardım hisleri, diyordu. Bak, biz İrfan Eminle o terbiyeyi almış insanlarız. İşte size bir misal: söyle bana İrfan Emin şimdi üzerinde iki saatin olsa birini bana vermez misin ?

Üstad başını salladı :

— Hay, hay, veririm !

Arkadaşı muzafferane etrafındakilleri süzdü, bir sual daha sordu :

— Bir kat elbiseye ihtiyacım olsa seninkilerden birini bana vermez misin ?

— Veririm cancağzım !

Arkadaşı tekrar dinleyenleri süzdü :

— Sana son bir sual, dedi. Şimdi senden elli lira istesem bana vermez misin ?

İrfan Emin duarkladı. Cevap vermedi. Arkadaşı sualini tekrarladı:

— Ne susuyorsun? dedi, cevap versene!

İrfan Emin boynunu büktü:

— Vallahi, dedi. Bilmemki ne cevap vereyim. Üzerimde hakikaten elli lira var da...

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

Hamiyet:

— Sözde kimsesiz, zavallı çocuklara bakan yokmuş...

— Haydi karıcığım, başını çevir de sen de bir bak!

MİZAH

Bu sayısiyle birinci cildini bitirmiş, ikinci cildinin ilk sayısını çıkarmış bulunuyor.

Okurlarından gördüğü büyük alâka ve yakınlıktan kuvvet ve cesaret alan *Mizah* daima tekâmüle doğru gitmiş, daima güzeli ve doğruyu aramış, az zamanda üstün bir mizah nümunesi olmuştur. Tenkidinin sivri neşteri, bitaraflığın hür havasından katiyen ayrılmamış, daima millet ve memleket hayrına çalışmış, bu arada da okurlarının dudaklarına tatlı bir tebessüm takmayı katiyen ihmal etmemiştir.

***Mizah*, ilk cildini bitirmiş olmakla büyük bir iftihar duyarken, okurlarına yeni sene için daha büyük imzalar ve daha büyük sürprizler hazırladığını müjdeler.**

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Karıcığım, şemsiyeyi açayım da ıslanmayalım!

T. T POSTASI

Ankara : Fethi Çiğdem

S — Sayın teyzeciğim, kızınız Pamuk ile Çömez biraderimizin nişan merasiminde bulunamamaktan müteessiriz. Seçkin davetlileri ve salonunuzun ihtişamını gördükten sonra teessürümüz bir kat daha arttı. Yalnız henüz halledemediğimiz bir merakımız var, lütfen bizi tenvir ediniz. Kardeşinin merasiminde Yumuk neden yoktu?

C — Yumuğun sünnet düğününde Pamuk yoktu. Onun [illegible] almak için Yumuk da onun nişanına gelmedi!

Samsun : Lütfiye Ürgen

S — Muhterem teyzemiz. Kerimeniz Pamuğun nişanlık halini pek beğendik, Allah nazardan esirgesin, hele saçlarının tuvaleti pek göz kamaştırıcı idi. Hangi hususî berberde hazırlandığını sormamıza müsade edermisiniz?

C — Kızım Pamuğun hususî berberi yoktur. Saçlarını mahallemizin hallacı düzeltti.